

pawłowski

JERZY KAJETAN PAWŁOWSKI

Jerzy Kajetan Pawłowski urodził się 4 kwietnia 1932 roku w Warszawie, gdzie ukończył Publiczną Polską Szkołę Powszechną nr 80 (1944). Wykształcenie średnie zdobywał w Państwowym Gimnazjum Elektrycznym w Jeleniej Górze (1945–1949) oraz w Państwowym Liceum Radiotechnicznym Polskiego Radia w Warszawie (1949–1952). W latach 1952–1958 studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera łączności. Doktorem nauk technicznych został w 1965 roku, a w 1972 roku awansował na stanowisko docenta.

Całą karierę zawodową związał z Politechniką Warszawską. Rozpoczął ją na stanowisku laboranta w Katedrze Radiotechniki Wydziału Łączności jeszcze przed podjęciem studiów. Jego bezpośrednim przełożonym był wówczas profesor Janusz Groszkowski, który przyczynił się do ukształtowania profilu osobowego i zawodowego przyszłego naukowca i dydaktyka.

Jerzy K. Pawłowski rozpoczął działalność dydaktyczną już w czasie studiów. Jako student IV roku prowadził ćwiczenia audytorijne z „Teorii obwodów” i „Podstaw radiotechniki”. Po uzyskaniu dyplomu magisterskiego prowadził również ćwiczenia audytorijne z „Układów elektronicznych” (od 1960 roku) oraz ćwiczenia laboratoryjne z „Podstaw radiotechniki” i „Układów elektronicznych”. W latach 1967–1994 wykładał przedmioty podstawowe dla studentów Wydziału Elektroniki — „Układy elektroniczne I” i „Układy elektroniczne II”. Równolegle, w latach 1986–1988, wykładał „Układy elektroniczne” dla studentów nowego Wydziału Fizyki

Technicznej i Matematyki Stosowanej oraz (w latach 1990–1992) prowadził przedmioty obieralne „Wybrane nieliniowe układy elektroniczne” i „Generatory drgań sinusoidalnych”.

Z działalnością dydaktyczną Jerzego K. Pawłowskiego bezpośrednio wiąże się jego działalność publicystyczna. Jest jednym z tłumaczy bardzo popularnego w latach sześćdziesiątych podręcznika Samuela Seely'ego *Układy elektroniczne* (1961). Jest również współautorem *Poradnika inżyniera radioelektronika* (1969). Napisał także 2 książki zawierające nie tylko informacje teoretyczne przekazywane studentom na wykładach „Układów elektronicznych”, lecz będące ich znaczącym rozszerzeniem w kierunku układów stosowanych w praktyce elektronicznej. Zostały one wydane przez Wydawnictwa Komunikacji i Łączności jako dwie części serii *Podstawowe układy elektroniczne* o tytułach *Wzmacniacze i generatory* (1975, 1980 —

P

II wydanie zmienione) oraz *Nieliniowe układy analogowe* (1979). Dużo pracy włożył w kolejną publikację *Układy elektroniczne, część I — Układy wzmacniające i generacyjne*, będące kompendium wiedzy teoretycznej i praktycznej o wzmacniaczach i generatorach, która nie została jednak wydana. Jej maszynopis, za zgodą autora, był dostępny dla studentów i współpracowników. Działalność dydaktyczna Jerzego K. Pawłowskiego była wysoko oceniana przez kolegów i władze Politechniki Warszawskiej, a także przez studentów. Otrzymał za nią w 1971 roku indywidualną Nagrodę III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, 2 indywidualne Nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II stopnia — w 1976 roku i III stopnia — w 1980 roku) oraz 5 Nagród Rektora Politechniki Warszawskiej. Został również uhonorowany w 1978 roku nagrodą „Złotej Kredy” przyznawaną przez studentów.

Wysoki poziom dydaktyki Jerzego K. Pawłowskiego wiąże się nie tylko z umiejętnością przekazywania posiadanej wiedzy, ale także z bardzo dużym doświadczeniem w konstruowaniu sprzętu elektronicznego. W czasie izolacji Polski od światowych osiągnięć technicznych projektował, sam wykonywał lub kierował wykonaniem wielu unikatowych przyrządów pomiarowych (np. selektywne wzmacniacze rezonansowe, wzmacniacze szerokopasmowe, korelatory, słynna kabina ekranująca o nazwie „Ambicjonal”). Przyrządy te były niezbędne do prowadzenia prac badawczych, a także, z powodu braku sprzętu fabrycznego, używano ich w laboratoriach studenckich.

Prace naukowo-badawcze Jerzego K. Pawłowskiego dotyczyły początkowo techniki wykrywania i wzmacniania słabych syg-

nałów, technik korelacyjnych, a następnie teorii i praktyki układów generacyjnych. Kierował Zespołem Teorii Generacji. Był promotorem 3 prac doktorskich poświęconych zagadnieniom generacyjnym (1976, 1980 i 1986). Za działalność naukową i badawczą otrzymał 6 indywidualnych i zespołową Nagrodę Rektora Politechniki Warszawskiej.

Jerzy K. Pawłowski wiele czasu poświęcał działalności organizacyjnej, zwłaszcza na Wydziale Elektroniki i w macierzystym Instytucie Podstaw Elektroniki. W latach 1970–1973 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektroniki ds. wychowawczych. W latach 1970–1971 pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Instytutu Podstaw Elektroniki, a w latach 1973–1975 i 1980–1985 był zastępcą dyrektora tego Instytutu. Ponadto był członkiem wielu Komisji Rady Wydziału Elektroniki. Działał również poza miejscem pracy — był zastępcą przewodniczącego Komisji ds. Programów i Podręczników Szkół Grupy Elektronicznej w Instytucie Kształcenia Zawodowego (1976–1978) oraz członkiem Rady Programowej Wydawnictw Komunikacji i Łączności (1975–1979). Nie stronił również od działalności politycznej. Pracował w organizacjach młodzieżowych (Związek Studentów Polskich, Związek Młodzieży Polskiej) i był członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (od 1972 roku do jej rozwiązania w 1989 roku). Jego prace na rzecz środowiska akademickiego i kraju uhonorowano Złotym Krzyżem Zasługi (1974), Honorową Odznaką Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (1976), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1985).